

Forslag

til

Lov om ophævelse af lov om oprettelse af et socialforskningsinstitut.

Fremsat den 16. december 1975 af *Dohrmann* (FP), *Svend Andersen* (Rosk. a.) (FP), *Glistrup* (FP), *Kjærulff-Schmidt* (FP) og *Eva Rothenborg* (FP).

Lov nr. 101 af 18. april 1958 om oprettelse af et socialforskningsinstitut ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget.

Socialforskningsinstituttet, hvis oprettelse sikkert er sket i den bedste hensigt, har ved sit hidtidige virke desværre bevist, at det ingen berettigelse har. De overvejelser, der har fundet sted i det udvalg, der blev nedsat af socialministeren den 14. juli 1972 giver indtryk af, at instituttets arbejde også i de kommende år vil være i bedste fald overflødigt og i værste fald direkte skadeligt.

En række af de arbejdsopgaver, instituttet har beskæftiget sig med i de senere år, har vist, at man stort set beskæftiger sig med unyttig og ligegyldig registrering af oplysninger, uanset om oplysningerne har almen interesse, og uanset om oplysningerne kan bruges til noget som helst. De publikationer, der omtaler instituttets „undersøgelsesresultater“ har stort set ikke interesse for andre end forfatterne.

Som eksempler kan nævnes følgende publikationer, der giver et repræsentativt indtryk af instituttets arbejde i de seneste år:

Bente Ørum: Kønssforskelle blandt skoleungdom. 1973, 216 sider.

Ole Bertelsen og Jytte Ussing: Familiestørrelse og livsstil. 1974, 104 sider.

Peter Gundelach og Helge Tetzschner: Måling af indflydelse i organisationer. En kritik af kontrolkurvemethoden. 1973, 107 sider.

Henning Transgaard: The Cognitive Component of

Attitudes and Beliefs: Structure and Empirical Methods. A Review of Some Conceptualizations and Empirical Methods for Discovering and Assigning Structure. 1973, 96 sider.

Mette Kjeller: Interaktionen mellem interviewer og respondent. 1975, 245 sider.

Carl Nørregaard og Erik Jørgen Hansen: Nogle beregninger over befolkningens skoleuddannelse omkring 1990, 38 sider.

Erik Jørgen Hansen: Hvordan måler vi det umålelige?

Instituttets arbejde er et urimeligt spild af menneskelige og økonomiske ressourcer. Langt de fleste af de ovennævnte og instituttets øvrige publikationer bliver læst af måske 5-10 særligt interesserede studerende. Selvfølgelig kan arbejdets kvalitet ikke kun måles på antallet af læsere, men indholdet er desværre i langt de fleste tilfælde aldeles uinteressant, idet undersøgelsesresultaterne som regel kun er almindeligheder, som ethvert barn vidste i forvejen.

Dertil kommer, at de spørgsmål, der stilles, af mange med rette bliver opfattet som krænkelse af privatlivets fred.

En sådan roden og snagen i folks private anliggender finder Fremskridtspartiet forkert at udføre på skatteydernes regning.